

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Justyna Żbikowska

Protokolant – (...)

po rozpoznaniu na rozprawie 18 grudnia 2018 roku

w przedmiocie wyroku łącznego

na wniosek skazanego

w sprawie (...)

syna (...) i (...)

urodzonego (...)

w (...)

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. (...) z dnia (...) roku w sprawie (...), za czyn z art. 291 § 1 i 2 kk, popełniony (...), na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie; - kara została wykonana;

2. (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, popełniony **w bliżej nieustalonym dniu w okresie od lipca 2014 roku do 10 października 2014 roku**, na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie; - postanowieniem z dnia 6 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim orzekł wobec skazanego zastępczą karę pozbawienia wolności w zamian za niewykonaną karę ograniczenia wolności; - kara została wykonana;

3. (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony (...), na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby; postanowieniem (...) z dnia 24 października 2017 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; - kara została wykonana;

4. (...) z dnia 8 listopada 2016 roku w sprawie (...), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 2 czerwca 2017 roku, sygn. akt VI Ka 1631/16, za czyn z art. 178a § 1 kk, **popełniony 13 sierpnia 2016 roku**, na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka; - postanowieniem z dnia 12 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim orzekł wobec skazanego zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni w zamian za nieuiszczoną karę grzywny; - **kara nie została wykonana**;

5. nakazowym (...) z dnia 17 sierpnia 2017 roku w sprawie (...), za czyn z art. 190 § 1 kk, popełniony 24 czerwca 2017 roku, na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego

pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od 29 czerwca 2017 roku g. 14.30 do 30 czerwca 2017 roku g. 14.45; **- kara nie została wykonana;**

6. (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, popełniony (...) maja 2017 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; - kara została wykonana;

7. (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 30 stycznia 2017 roku do 18 sierpnia 2017 roku, na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania od 18 sierpnia 2017 roku g. 15.30 do 13 lutego 2018 roku g. 15.30; **- kara nie została wykonana;**

- o r z e k a -

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk oraz art. 87 § 1 kk łączy karę ograniczenia wolności oraz karę pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego (...) wyrokami opisanymi w pkt. 5 (sygn. akt (...)) i pkt. 7 (sygn. akt (...)) części wstępnej wyroku i wymierza skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat;

II. ustala, że w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

III. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (...) od 29 czerwca 2017 roku g. 15.30 do 30 czerwca 2017 roku g. 15.45 i w sprawie (...) od 18 sierpnia 2017 roku g. 15.30 do 13 lutego 2018 roku g. 15.30 i od 10 listopada 2018 roku g. 15.30 do 18 grudnia 2018 roku g. 9.30;

IV. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych w sprawach (...), (...), (...), (...) i (...);

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 255/18

UZASADNIENIE

(...) został skazany następującymi, prawomocnymi wyrokami:

1. (...) z dnia (...) r. w sprawie (...), za czyn z art. 291 § 1 i 2 kk, popełniony 3 lipca 2014 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie - ***kara została wykonana,***

2. (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, popełniony w bliżej nieustalonym dniu w okresie od lipca 2014 r. do 10 października 2014 r., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, postanowieniem z dnia 6 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim orzekł wobec skazanego zastępczą karę pozbawienia wolności w zamian za niewykonaną karę ograniczenia wolności - ***kara została wykonana,***

3. (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony 11 czerwca 2015 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, postanowieniem (...) z dnia 24 października 2017 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności - ***kara została wykonana w dniu 10 listopada 2018 r.,***

4. (...) z dnia (...) w sprawie (...), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Ka 1631/16, za czyn z art. 178a § 1 kk, popełniony 13 sierpnia 2016 r., na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka, postanowieniem z dnia 12 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim orzekł wobec skazanego zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni w zamian za nieuiszczoną karę grzywny - **kara nie została wykonana**,

5. nakazowym (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 190 § 1 kk, popełniony 24 czerwca 2017 r., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od 29 czerwca 2017 r. g. 14.30 do 30 czerwca 2017 r. g. 14.45 - **kara nie została wykonana**,

6. (...) z dnia (...) w sprawie (...), za czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, popełniony (...) maja 2017 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności - **kara została wykonana**,

7. (...) z dnia (...) lutego 2016 r. w sprawie (...), za czyn z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od (...) do (...), na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od 18 sierpnia 2017 r. g. 15.30 do 13 lutego 2018 r. g. 15.30 - **kara nie została wykonana, karę wykonuje obecnie od dnia 10 listopada 2018 r.**

(...) ma (...) lata i jest (...). (...) W (...). Ma wykształcenie (...). W środowisku sąsiedzkim (...). Karę pozbawienia wolności (...).

W zajęciach kulturalno-oświatowych (...). W warunkach izolacji (...), w stosunku do współosadzonych i przełożonych (...). (...). (...). (...). (...).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: karty karnej (k. 6), opinii o skazanym (k. 8), informacji o pobytach (k. 9-10) oraz akt (...) Sądu Rejonowego w (...), akt (...) (...), akt (...) (...), akt II K 546/16 (...), akt (...) (...), akt (...) (...) i akt (...) (...).

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy rozważyć przepisy jakiej ustawy należy stosować w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym wyżej wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed dniem (...)), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Odnosząc powyższe na realia przedmiotowej sprawy należy wskazać, że po dniu (...) (...) był prawomocnie skazany pięcioma wyrokami Sądu Rejonowego w (...) w sprawach (...), (...), (...), (...) oraz (...), zatem wobec skazanego należało rozważyć zarówno zastosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia (...), jak i w brzmieniu obowiązującym przed dniem (...), albowiem orzekając po (...) Sąd najpierw zobowiązany jest zbadać,

czy przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie przepisów ustawy - Kodeks karny znajdują zastosowanie w sprawie skazanego,
a jeśli tak, posługując się art. 4 § 1 kk - zbadać, które przepisy są w konkretnym postępowaniu względniejsze.

Sąd przeanalizował sytuację skazanego (...) pod kątem tego jakie przepisy są dla niego względniejsze i stwierdził, że w przypadku gdyby stosowano wobec skazanego przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. możliwe byłoby orzeczenie kary łącznej jedynie co do wyroków (...)

w sprawie (...) oraz w sprawie (...) z uwagi na występowanie między czynami objętymi powyższymi wyrokami realnego zbiegu przestępstw określonego w art. 85 kk

w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., zaś postępowanie w pozostałym zakresie na gruncie przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015 r. należałoby umorzyć. Kara pozbawienia wolności w sprawie (...) natomiast została już wykonana w całości, zaś kara w sprawie (...) jest karą ograniczenia wolności. Łącząc dwie wskazane wyżej kary w karę łączną, do odrębnego wykonania wciąż pozostawałaby skazanemu kara jednostkowa orzeczona w sprawie (...) pod sygn. (...).

Natomiast stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym po (...) istnieje możliwość połączenia niewykonanych dotąd kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczonych wyrokami (...) w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawach (...) i (...), albowiem wyrokami tymi orzeczono kary podlegające na zasadzie art. 87 kk łączeniu, podlegające one wykonaniu oraz nie zostały jeszcze wykonane, co w ocenie Sądu czyni przepisy w brzmieniu obowiązującym po (...) korzystniejszymi dla skazanego. Z tego względu Sąd wyrokował w oparciu o nową ustawę.

Zgodnie z art. 85 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia (...), jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Według natomiast § 2 tego przepisu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu,

z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa,

o których mowa w § 1. Art. 85 § 2 kk wymaga zatem, by kary te stanowiące podstawę orzeczenia kary łącznej podlegały wykonaniu, choćby w części, przy czym dopuszcza on dodatkowo połączenie w karę łączną uprzednio orzeczonych kar łącznych, niezależnie od tego czy zostały one orzeczone wyrokiem skazującym czy wyrokiem łącznym. Zdaniem Sądu kary podlegające wykonaniu należy rozumieć jako kary, które mają zostać, a nie zostały jeszcze wykonane. Z tego tytułu karę podlegającą wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 kk nie jest między innymi kara, którą skazany już faktycznie w całości odbył. Ponadto w ocenie Sądu karę wymierzoną za przestępstwo w pojęciu art. 85 § 2 kk należy rozumieć jako karę, która została pierwotnie orzeczona wyrokiem. Zatem kara zastępcza nie jest karą podlegającą połączeniu w myśl art. 85 § 2 kk. Z tego właśnie względu, kara zastępcza pozbawienia wolności za karę grzywny ze sprawy (...), nie została objęta węzłem kary łącznej, choć nie została jeszcze wykonana.

Zważywszy na powyższe stwierdzono, iż wymogi art. 85 § 2 kk w niniejszym stanie faktycznym spełniają jedynie kary pierwotnie orzeczone wyrokami i niewykonane w całości, a orzeczone w sprawach (...) oraz (...).

Należy także zauważyć, iż w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., po jego nowelizacji z dnia 11 marca 2016 r. ustawą o zmianie ustawy

– Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, ustawodawca wprowadził przepisy art. 85 § 3 i § 3a, które przewidują przesłanki, których spełnienie skutkuje wyłączeniem niektórych, orzeczonych kar spod możliwości objęcia ich węzłem kary łącznej. Art. 85 § 3 kk stanowi bowiem, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Sąd jednak nie stwierdził zaistnienia ujemnej przesłanki przewidzianej w art. 85 § 3 kk.

Zgodnie z regułami określonymi w art. 86 § 1 kk sąd wymierza karę łączną

w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo

20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Ponadto na zasadzie art. 87 § 1 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Dlatego karę 8 miesięcy ograniczenia wolności ze sprawy (...) podlegającą łączeniu należy traktować jak karę 4 miesięcy pozbawienia wolności w myśl art. 87 § 1 kk. Tym samym w ramach kary łącznej w niniejszym postępowaniu obejmującej kary orzeczone wyżej wskazanymi wyrokami najniższą wymierzoną karą łączną mogła być kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności jako najwyższa kara orzeczona w sprawie (...), a najwyższą karą łączną suma kar w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Przechodząc do wymiaru orzeczonej kary łącznej podnieść należy, że zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia (...), orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie

i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649). Można odróżnić trzy odmienne reguły łączenia kar: zasadę absorpcji, kiedy kara łączna jest równa najniższej spośród kar jednostkowych, zasadę kumulacji - gdy kara łączna jest równa sumie kar jednostkowych oraz pośrednią zasadę asperacji (absorpcji częściowej). Wymierzając karę łączną, trzeba mieć na uwadze, że jest ona swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym), tym samym jej surowość powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez sprawcę przestępstw. Stanowi to wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również nieopłacalności przestępczej działalności (zob. (...), Glosa do uchw. SN

z 20 stycznia 2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102; zob. także wyrok SA

w (...) z 12 lipca 2000 r., II AKA 171/00, OSA 2001, Nr 2, poz. 5; wyrok SA w Łodzi

z 20 września 2001 r., II AKA 154/01, KZS 2002, Nr 12, poz. 70). Sąd nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, ale musi rozważyć przedmiotowo - podmiotowy związek między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu. Im bardziej jest on ścisły, w tym większym stopniu powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Kara łączna nie jest jednak sposobem na premię dla sprawcy większej liczby przestępstw. Ma stanowić całościową ocenę jego zachowań, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny. Nie ma ona służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie większej liczby przestępstw zdecydowane uzasadnia odstępstwo od absorpcji kar. Wymierzenie kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego więcej przestępstw i do praktycznej bezkarności niektórych zachowań zabronionych.

Między popełnionymi przez skazanego przestępstwami zachodzi zarówno związek przedmiotowo-podmiotowy, jak i bliskość czasowa. Przestępstwo w sprawie (...) zakwalifikowano z art. 190 § 1 kk, a więc polegało na zastosowaniu wobec innej osoby groźby popełnienia przestępstwa pozbawienia życia lub zdrowia, i zostało popełnione w dniu 24 czerwca 2017 r. Natomiast w sprawie (...) został osądzony za przestępstwo znęcania się nad swoją partnerką, w wyniku którego doznała ona średniego uszczerbku na zdrowiu, popełnione w okresie od (...) do (...) Przestępstwo znęcania się jest tzw. przestępstwem trwałym, a więc trwającym pewien okres. W tymże przypadku, jak wskazuje praktyka, nie był on zbyt długi, a właśnie w tym okresie skazany dopuścił się przestępstwa kierowania gróźb karalnych. Można zatem mówić o bliskości czasowej między tymi przestępstwami. W myśl art. 115 § 3 kk przestępstwa z zastosowaniem przemocy (znęcanie się i spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu) lub groźby jej użycia (przestępstwo kierowania gróźb pozbawienia życia lub zdrowia) uważa się za przestępstwa podobne. Zatem mimo, że przepisy art. 190 § 1 kk, art. 207 § 1 kk

i art. 157 § 1 kk chronią inne dobra prawne, uznać należy, że wobec powyższego zachodzi między nimi związek przedmiotowo-podmiotowy. Biorąc jednak pod uwagę całą historię karalności skazanego, należy zauważyć, że czyny

te nie były incydentami w jego życiu. Wręcz przeciwnie, przejawiał się w nich tryb jego życia, trwałość lekceważenia norm prawnych i społecznych. Jest on sprawcą niepoprawnym, łatwo wchodzącym w konflikt z prawem, a dotychczasowe konsekwencje karnoprawne okazywały się nieskuteczne. Należy zauważyć, iż ostatniego z przestępstw skazany dopuścił się mimo uprzednich skazań, iż skazany popełniał kolejne przestępstwa nie wyciągając żadnych wniosków ze swojego postępowania czy z wymierzanych wobec niego kar, nie zmieniał swego nastawienia do dóbr chronionych prawem i nie wykazywał poprawy zachowania w warunkach wolnościowych. Ponadto jak wynika z opinii Zakładu Karnego o skazanym, (...) nie ma najlepszej opinii w środowisku sąsiedzkim. Optymistycznie należy jednak oceniać opinię Zakładu Karnego o skazanym już po osadzeniu go w warunkach izolacji. Zdaniem Sądu skazany wykazuje poprawną postawę. Zdaje się, że proces resocjalizacji przebiega póki co pomyślnie. Ponadto na uwagę zasługuje też fakt, iż skazany jest osobą młodą. Za adekwatną Sąd uznał zatem karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, kierując się zasadą asperacji. Jest to kara balansująca po środku dopuszczalnych w niniejszym stanie faktycznym widełek. Kara taka będzie odpowiednia z punktu zasad wyrażonych w przepisie art. 85a kk, spełni cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Zgodnie z art. 576 § 1 kpk połączone wyroki w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym Sąd pozostawił do odrębnego wykonania, o czym orzekł punktem drugim.

W punkcie trzecim wyroku Sąd na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności z obu połączonych spraw.

Wobec braku objęcia węzłem kary łącznej pozostałych orzeczonych mu kar, Sąd na podstawie art. 572 kpk w punkcie czwartym wyroku umorzył postępowanie w tym zakresie.

Wobec sytuacji materialnej skazanego, który na dzień wyrokowania pozostaje osadzony w Zakładzie Karnym i nie jest zatrudniony, Sąd uznał, że nie będzie on w stanie bez uszczerbku dla swojego utrzymania uiścić kosztów postępowania i kosztami tymi obciążył Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku łącznym.